

Op een avond zocht Japie Krekel naar een gezellige, comfortabele plaats om de nacht door te brengen. Al gauw viel zijn oog op het enige nog verlichte huis in het dorp. Daar woonde Gepetto, een oude houtsnijder.

‘Wat een wonderlijke plaats!’ zei Japie bij zichzelf toen hij de werkplaats zag. Die stond vol met houten koekoeksklokken, muziekdozen en speelgoed.

Hoewel hij moe was, besloot Japie Krekel de werkplaats te verkennen. Nog nooit had hij zoveel werktuigen en penselen gezien! Midden op een tafel ontdekte hij een merkwaardig houten jongetje... 'Kijk eens aan, een marionet! Maar die is nog niet klaar: er ontbreken nog wenkbrauwen en een mond.' Toen hoorde Japie gekraak op de trap. Vliegensvlug verstopte hij zich.

Daar kwam Gepetto binnen. De oude man kon niet slapen en besloot nog wat te werken.

‘Ziezo, nu ben je klaar!’ sprak hij even later en tekende een mooie glimlach op het gezicht van de marionet. Daarna zei hij tegen zijn kat, Figaro, en Cleo, zijn goudvis: ‘Hij is prachtig, vinden jullie niet? Ik noem hem Pinokkio.’

Voor hij naar bed ging, sprak Gepetto tegen zijn kat en zijn goudvis over zijn grootste wens: dat de marionet ooit een echte jongen zou worden. Japie Krekel, die zich verborgen had in een viool, had alles gehoord. Hij had net besloten een dutje te doen, toen een zacht licht de werkplaats verlichtte. Daar verscheen de Blauwe Fee. 'Kleine marionet, word wakker!' zei ze, en ze tikte met haar toverstokje tegen het hout. 'Vanaf nu ben je een echte jongen!' En meteen na die woorden begonnen de armen en benen van Pinokkio te bewegen.

